

Добрае слова пра цябе, педагог!

Віншuem!

Людзі вялікай навукі

Указам Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь А.Р.Лукашэнка група работнікаў Беларускага металургічнага завода і Беларускага дзяржаўнага політэхнічнага акадэмічнага ўніверсітэта ў гонар 50-га гадавыя ганаравана ордэнамі і медалямі.

Даўно і паспяхова над "металургічнай" тэматыкай працуюць гэтыя вучоныя. У розны час яны з аднакай іскончальна Дняпра-дзяржаўнага інстытута імя Ірыны Аляксандраўны.

будучы студэнткай, пад кіраўніцтвам Уладзіміра Ісакавіча займалася ў навукова-даследчай лабараторыі гэтай ВДУ. Але найбольш плённы для іх стаў час, калі ў 80-х гадах абое перайшлі на працу ў БДПА. Сёння прафесар У.І.Цімашпольскі — аўтар 16 кніг і каля 300 навуковых прац. У 1988 годзе ў складзе аўтарскага калектыву ён стаў лаўрэатам прэміі імя Ленінскага камсамолу за асабіста першую частку Беларускага металургічнага завода. У 1998-м яму была прысвоена Дзяржаўная прэмія Рэспублікі Беларусь за цыкл навуковых прац.

Не адстае ад свайго настаўніка і Ірына Аляксандраўна, у якой больш як 10 кніг і 140 навуковых прац. Яна таксама лаўрэат Дзяржаўнай прэміі найвай краіны ў складзе групы вучоных.

І вось новае вялікае прызнанне заслуг вучоных політэхнічнага акадэміі. Узнагароды ім уручаў Прэзідэнт Рэспублікі Беларусь А.Р.Лукашэнка.

Васіль ПРАКОП'ЕЎ.

НА ЗДЫМКАХ: Прэзідэнт Рэспублікі Беларусь Аляксандр Лукашэнка ўручае ордэн Пашаны за выдатныя заслугі "Металургічнага акадэміі" прафесару Уладзіміру Цімашпольскаму; узнагароджана медалём "За працоўныя заслугі" прафесар Ірына Трусава.

Юбілеі

высокай любові. Дзе ж яе выток? Пра гэта лепш за ўсё гаворыць сама "віноўніца" свята. Яе шчырае прызнанне гучыць і, спадзяюся, чытаецца так, як мастацкі твор, праймае, хваляе, востра.

"Любоў, замілаванне да роднай мовы, да роднага слова прылілі да мяне аб бацькі і дзядулі, якія ведалі і паміналі вершаў (на беларускай, польскай, рускай мовах) і чыталі іх на памяць. А бабуля вельмі пудоўна не толькі пераказвала казкі, але і складала іх сама.

У вольную хвілінку ад цяжкай працы (пасляваенныя гады), у святочныя дні, па вечарах хутаранская хата ажывала, бо збіраліся пад адзіны дах не толькі свае дзеці, а і суседзі. Так наладжваліся самадзейныя канцэрты, дзе гучалі песні, чыталіся вершы, ставіліся п'есы, танцы. "Рэжысёрам-настаўніцтвам" была бабуля. У ролі артыстаў выступалі дзеці і дарослыя.

Не перадаць словам, як мы рыхталіся да вялікіх святковых прадстаўленняў! Такая была заклапочанасць, мітусня. Адны — больш старэйшыя дзеці — складалі разам з дарослымі сцэнарыі, другія — пшчы касы, трэція — рыхталі дэкарацыі і сцэну. Усе імправізаваныя спектаклі праходзілі пад адкрытым небам, а зімою ў хат.

Колькі было радасці ў вачах і на тварох дзяцей, калі сустракалі гасцей, бо часам прыезджалі і сваіх і іншых вёсак, хутароў! Музычнае афармленне прадстаўлення забяспечвалі дзядзюка і тата (ён іграў амаль на ўсіх музычных інструментах).

Мой дзед і мой тата ведалі на

каў я памятаю ўсё жыццё і стараюся перадаць маленькім дзецям — вучням пачатковай школы, настаўнікам, металістам праз педагогічную дзейнасць у школе, напісанне падручнікаў, навучных дапаможнікаў і метадычных прац па педагогіцы.

І хіба ж дзіўна, што пасля школы яна пайшла вучыцца ў Магілёўскае культасветнае вучылішча, дзе асвойвала харавое дырыжыраванне і атрымала спецыяльнасць "арганізатар-метадыст класнай работы". Пасля быў згладуны, натхнення лекцыі Федара Янкоўскага.

Цяпер ужо на рахунку — 42 гады працы ў пачатковай школе, паралельна тры гады яна чытала ў педінстытуце курс "Метадыка выхавальнай работы ў групе прадоўжанага дня", 17 гадоў вяла студэнцкую практыку.

Пэўны час у сярэдняй школе № 125 Мінска спецыяльна выкадала беларускую мову і літаратуру, каб "адчуць" пераемнасць у навуцкіх паміж пачатковай і базавай школай.

А з метадычнай працай "павязалася" праз адкрыты ўрок, які давала яна ў 91-й мінскай школе. На яго завіталі намеснік міністра асветы Ганна Іванаўна Канцава, яна была моцна ўражана майстэрствам урока літаратурынага чытання. "Міжпрадметныя сувязі" добра праймаў у акадэміі ў руках Ірыны Андрэеўны.

Намеснік міністра горацкага ўрававала настаўніцу Ірыну Андрэеўну Гімпель перайсці на метадычную працу.

З 1972 года Ірына Андрэеўна ў Навукова-метадычным цэнтры

Справа свяшчэнная, заповітная

памяць ці не палова "Новай зямлі" Якуба Коласа і любілі расказаць яе. І нас вучылі гэтай. Калі мы прыйшлі ў школу, то большасць твораў, якіх там вучыліся, нам былі ўжо знаёмыя, шмат што мы ведалі на памяць.

Яшчэ мне пачулася, што літаратурную мову я ўпершыню пачула ад Уладзіміра Калеснікі, Янкі Брыля, Алеся Адамовіча, Федара Янкоўскага, якіх прыезджалі да бацькоў Уладзіміра Калеснікі ў вёску Крыніцы (непадалёк ад нашага хутара Вышкава Карэліцкага раёна, дзе я нарадзілася).

"Вялікія наважылі, — думалася мне — а так прыгожа таварыш па-беларуску". І са мною, маленькаю дзяўчынкаю, перакідаючы словамі, пачаліся пра тое-сёе. Яны тады нават не думалі, што іх словы, іх мова так глыбока запалілі ў душу дзіцяці, якое ланей прайшло іх праз ўсё жыццё.

Пазней, калі я вучылася ў педінстытуце імя М.Горкага (цяпер імя Максіма Танка), лекцыі Федара Міхайлавіча Янкоўскага, яго кнігі дапамагалі (і дапамагаюць "дагэтуль") ўдасканалваць сваю мову.

А тую "школу" дзіцства, стаўшай і працавітай маёй прод-

вучэбнай кнігі і сродкаў навування Міністэрства адукацыі Рэспублікі Беларусь (ціпер — загадчыца сектара пачатковага навування). Тэма гэта значыць? Тое, што 355 падручнікаў, каля 70 дапаможнікаў прайшлі праз яе рукі, сэрца, душы. Падручнікі па беларускай і рускай мовах, матэматыцы, фізіцы і г.д. Кожны ўдзельнік праваліваў, прарэзліваў, калі б сабраць алды рэцэнзіі — быў бы сапдны шматомнік.

Іе слова заўсёды гучылі для аўтараў важна. Да яе заўважвалі аўтары ўважліва і малалі складальнікі і сталі, дасведчанцы, са шматгадовым стажам. Кнігі, складальніцкіх якіх яна з'яўляецца, вызначаліся тэматычным багатствам, эстэтычным харавым, у іх і вольна народнага слова, і яркай фарбы лепшых твораў беларускіх паэтаў, праявіў, драматургаў. Яны высока ацэнены з боку кампетэнтных спецыялістаў, якіх з'яўляецца, напрыклад, педагога і пісьменніка, знаўца аўтар беларускага буквару Анатоля Кішчэка. Пра поспех "Бусыянік" — "ужо гаварылася. Варта хоць колькі слоў сказаць тут і пра "Беларускую", падручнік па літаратурным чытанні для 1-га класа

школы з рускай мовай навування, складзены Ірынай Гімпель сумесна з пэтам Артурам Вольскім. Выдадзены ў выдатным папірафічным выкананні, кніга вылучаецца незвычайнай жанравай раскошаю: да ўсіх шырока вядомых і звыклых жанраў (вершаў, апавяданняў, казак, прымавак, лічых, забавлячак, скаржаворак, загадак) далучыліся байкі, блытанкі, крыжаванкі, гульні, заклікі, калыханкі — матэрыял зямляны і адначасова развіццёвы.

Саме галоўнае, што ў гэтых кнігах сабраны творы, з добрым гуманістычным месцім. Праца над чытанкамі вельмі адказная. Бо калі ў зборніку аўтара твор можа быць і слабы, прачытаны і забыты, то ў школьных падручніках павінен трапіць толькі выдатны, які мог бы вытрымаць настаўніцкае і вучнёўскае шматчытанне на ўроку, дома... Не ўсякі твор здыны на гэта. Недарэмна ёсць такое вызначэнне: "хрэстаматыі аўтар", узорны... У ліваністані развалючых рускіх пісьменнікаў знаходзіліся вышыванні з нагоды ўключэння твора таго ці іншага пісьменніка-аўтара ў школьны падручнік, ён цяпер ужо

"хрэстаматыі". Адабраць тэксты, сфармуляваць пытанні, каб твор паўставаў праз іх на ўсёй эстэтычнай красе, — ой як не лёгка!

Асобы клопат Ірыны Андрэеўны Гімпель — кнігі, што выходзілі ў серыі "Школьная бібліятэка" (для пазакласнага чытання). Памяць Максіма Танка яна вырашыла ўвекавечыць зборнікам "Залаткі", які неўзабаве выйдзе ў свет. Выходзіць таксама выданне твораў Якуба Коласа (вершы, апавяданні, казкі, пазма "Міхасевы прыгоды" і ўрыўкі з пазмы "Новая зямля"). Падрыхтаваны да выдання і дзіцячая класіка на рускай мове — кнігі "Белыя дзенькі" і "Незабываемыя прыключенні". Складаюцца планы на 2003 год. Словам, ідзе плыні кавары, і плыць вытворцы і творцы прашэсць... Ідзе час, праходзіць гады. Але не праходзіць любоў. Любоў да працы, да навуцы, да дзяцей.

Завяршаю свае нататкі з лагічнай думкай (нахор) бы яна дайшла да нашых вярхоў) сярэдніх, што вартыя пашаны — высокага звання "заслужаны", знаходзіцца і імя Ірыны Андрэеўны Гімпель.

Васіль ЖУКОВІЧ, пісьменнік.

Дабрыня ўсюды ў пашане

Паважана "Настаўніцкая газета"!

Гэты ліст даслаючы жыхары в.Сітцы Дошчыцкага раёна. Ад нас паехала на новае месца жылхавства нёдзе на Міншчыну вельмі паважана намі настаўніца — Шутава Святлана Федараўна.

Не часта, на жаль, на адрас настаўнікаў мы гаворым добрыя словы. А вось у гэтым пісьме мы вельмі хочам падзякаваць добрай чалавеку, выдатнай настаўніцы, разумнай і добразычлівай жанчыне, нашай Святлане Федараўне. За любоў да нашых дзяцей, за самааданасць у працы, за клопат не толькі пра сваіх вучняў, але і пра нас, дарослых.

Добра гаворыць словы дзяцей: "Не хочаша ў школу, там не будзе Святланы Федараўны". Былае так, з'ездзе чалавек з вёскі — і не заўважыш. А паехала гэтая жанчына — і рэгітам стала ў вёсцы цямней. Такое адчуванне, што дзеці чакаюць яе. Мы ўпэўнены, што нашай настаўніцы будзе добра і ў іншай школе. Бо дабрыня, шчырасць усюды ў пашане.

Мы вельмі хочам, каб Шутава Святлана Федараўна прачытала гэтыя радкі і стала ёй хоць крышчу цыцлей на душы ў чужой старане. Нахай Бог дае ёй і яе дачце здарова і пшчасна.

З павагай і надзеяй, што наша пісьмо надрукуе, вучні, бацькі, былія выпускнікі і суседзі.

Песня — спадарожнік жыцця Баравіцкіх

Плыве, разліваецца па бяззавым гаі музыка — павольная і бесклапотная-гулівая, шырокая, як раўнінны рака, і імклівая, як час... А палыцы жанчыны перабіраюць кнопацы баяна, быццам вызвалюць гукі з няволі, адпускаючы іх у чыстае неба, насустрач сонейку. І вочы бабціцы то іскрацца вясёлымі чарцяжамі, то задумлена ўгледзіцца кудысьці ўдалечыне, то мройна ззяюць, чужа рэзгуючы на перададзі мелодыі.

Такога запаміналася Людміла Баравіцкая сівым вёзетам — гасцім Бабініцкай школы, што прыхалі з далёкай Мардові. Даспадобы прыйшоўся яе малодзі і моцны голас, талант, тэмперамент. Така Людміла Віктараўна застаецца ў памяці сваіх выпускнікоў. Така яе бачылі і любілі цяперашнія вучні.

Усяго пяць год працуе Людміла Баравіцкая ў Бабінічах Віцебскага раёна. На кожным яе ўроку музыкі вучні такія ўважлівыя і захопленыя. Не дзіва, што тут вырастаюць таленты. Выхаванцы Людмілы Віктараўны — пастаянныя прызёры раённага конкурсу "Малыя галасы". Шмат сіл і энергіі аддае яна дзецям і як педагог-арганізатар. А іх поспехі акрыляюць настаўніка — іначай і быць не павіна.

Ніколі не шкадавала Людміла Віктараўна аб выбраным жыццёвым шляху. Некалі, скончыўшы дзесяцігодку, паступіла ў Гомельскае музычнае вучылішча імя Скалоўскага. Там жа, у Гомелі, знайшла свой лёс і каханне... Цяпер у іх з мужам Міхаілам Іванавічам тры дзяцей. Дачка Валянціна Святлана Лавейкіна атрымлівае адукацыю — таксама будучы настаўнік музыкі і спеваў. Песня — спадарожнік жыцця Баравіцкіх.

Святлана ЛАВЕЙКІНА.

Стваральнікі прыгажосці

Суражскі Цэнтр дзіцячай творчасці Віцебскага раёна заснаваны на базе былога Дома піянераў. Каля 60 гурткоў, што дзейнічаюць пры школах, дзіцячых садках і бібліятэках, наведваюць больш як 600 школьнікаў. Усёй гэтай шырокай сеткай кіруе Таццяна Міхасевіч — чалавек захоплены, дзейны, улюбёны ў справу. Яна пастаянна ў пошуку новых ідэй, таленавітых кіраўнікоў гурткоў, якіх здольны перадаць свае навукі дзецям.

— І такіх людзей шмат, — упэўнена Таццяна Іванаўна. — Складанасць зусім не ў тым, каб знайсці самародка, а ў тым, каб далучыць яго да высакорнай справы навування дзяцей народным мастацтвам. Цяжка бывае зацікавіць такіх людзей, асабліва калі яны не педагогі. Паспрабуй знайсці памяшканне, матэрыялы, фінансавыя забеспячэнне. Сёння ўсё гэта даволі праблематычна.

Аднак вырашаць падобныя праблемы для Таццяны Міхасевіч, выдатны, — прызнанне. А магчыма, любоў да напярэдняй культуры самадзейнасці таму. Колькі самабытных людзей удалося ёй аб'яднаць вакол сябе! Сярод іх Ларыса Якаўлева, якая вучыць дзяўчат з пасёлка Акцябрскага мастацкай вышывальніцы. Арыянаўныя вазы, паўкі і іншыя вырабы з саломы вырабляюць дзеці ў гуртку Галіны Каргавай з Замосточа. Своеасаблівае вызначэнне вырабы, створаныя ў майстэрні Сяргея Кокарава з вёскі Кіраская. Інструкцыя саломкай прышлілася даспадобы школьнікам і выхаванцам дзіцячага дома з Вялікіх Лётаў, і ўсё гэта дзякуючы настаўніцы мастацкай школы Валянціне Салаўевай. Незвычайна жанчына жыць у Старым Сяле — Галіна Рачкоўская. Захопленая лазяцтвам пенсіянерка дзеліцца сваім майстэрствам з юнымі землякамі. Заняткі праходзяць у бібліятэцы.

Думаецца, што пад крылом цэнтры падростае будучая слава раёна. Некаторыя яго выхаванцы заявілі пра сябе ўжо сёння. Трыццаць дзімоў уручана юным майстрам за актыўны ўдзел у раённай выставе дзіцячай творчасці. А ў абласной дыпламантам стаў выхаванец Івана Зубача, кіраўнік гуртка разьбы па дрэве з Мазалеўскай сярэдняй школы. Ён, як і Сяргей Салаўеў з Доўжы, навукае гэтай рамяству хлопцаў каля дзесяці год. Работы іх выхаванцаў вызначаюцца ковальніцкай выкананнем, арыянаўнасцю задумкі. Шматлікія творы зараз экспануюцца ў Мінску. Добрых вынікаў дабіваюцца ў гуртках Сяргей Белавусаў (г.п.Сураж) і Гаўрыіл Смірноў (в.Кама-ры).

Гурткі наведваюць пераважна школьнікі сярэдняга і старэйшага ўзростаў, але ў апошнія гады педагогі стараюцца задаволіць і цікаўнасць малодшых. У Хайска, напрыклад, шасцігодкі займаюцца ў студыі вывучэння мастацтва пад кіраўніцтвам Людмілы Ляховскай.

Вялікай папулярнасцю ў раёне і нават у вобласці карыстаецца турыстычны гурток Генадзя Варапавы, настаўніка Альгоўскай сярэдняй школы. Разам з дзецьмі ён пабываў у многіх кутках радзімы.

Дзейнасць гурткоўна Цэнтры дзіцячай творчасці шматгранная і невычэрпная. Ствараць прыгажосць — хіба гэта не радасць?

Добра памятаю: гадоў дзесяць таму ў фаве Воранаўскага РДК пачаўся жніўняўскі нарады настаўнікаў раёна ўдзельніцаў з цікавасцю знаёміліся з выставай карцін А.І.Талчкова, выкладчыка выяўленчага мастацтва Бенякоўскай сярэдняй школы. Тады я напісаў першы артыкул аб творчасці гэтай самабытнага мастака.

У сваіх вучнях паўтарыцца...

Што прыцягнула маю ўвагу? У першую чаргу пейзажная лірыка. Здольнасць амагара прынды знайсці нейкія адметныя дэталі вясковага побыту. На адной з работ Анатоля Іванавіча хутар у слабеўскім святле месяца. Аб тым, што жыццё тут ледзьве пеліцца, сведчыць невялікі стажок сена. І гэта ўсё. Бо, нагэтуна, няма тут, як раней, гаспадаркі. І дзяўчына ў падслепаватай хатцы, прысеўшай да ямлі, нібы кураводка на хай, састарэлыя людзі. Яны нават на парозе не з'явіліся. Мабыць, хворыя?

І нейкі сум да сэрца падступае, што адыходзіць у нябыт гэты камусьці родны куточак, дзе паміраюць продкі.

А яшчэ болей спіскаецца сэрца ад усведамлення таго, што такі хутар не адзіны па ўсёй нашай Беларусі. Дзі што гаварыць пра яго. Цілыя вёскі паступова адыходзіць у небыццё...

І вось сёлет, на тых жа сценах РДК, зноўку ў жніўні, папачыліся азнаёмыя з новымі работамі А.І.Талчкова. Хочацца сказаць, што аўтар захаваў вернасць свайму прызнанню пейзажыста. І, вядома ж, у сваёй творчасці зрабіў пэўны крок уперад. На некалькі хвілін я спыніўся ля "Маёй вёсачкі" А.І.Талчкова. Матывы ўсё тыя ж. Як дэталі — вузкая сцяжынка, што бажыць да хат: сведчанне маланаселенасці. Інакш сюды вяла б шырокая дарога. І не пустая, а мабыць, з сучасным іпінамаркам на ёй. Няма ж усёго гэтага. Адным словам, глядзіш на карціну з

пачуццём настальгіі ў сэрцы, жаданнем нешта выправіць у нашым складаным жыцці, вярнуцца на некалькі дзесяці гадоў назад.

А побач — "Бяззавым гаі". Неяк (гадоў дваццаць прайшло) ехаў "Жыгулёнкам" з г.п. Радунь у напрамку на Эйшышчэ, што ў Лівне. І ў адным месцы (паабалашы быў безарнак са светлазайнай, маладзенькай лістовай) не змог, каб не спыніцца. Прыгажосць гэтай мясціны мяне проста зачаравала. Барозкі стройныя, як на падбор. І столькі многа было ў

гэтым краявідзе пяшчоты, даброты, каларыту фарбаў. Так і ў Талчкова. Быццам ён тады са мною прысутнічаў.

— Адкуль у Вас, Анатоля Іванавіч, такое тонкае адчуванне прыроды?

— Ад сваіх мясцін, якія нічым не адрозніваліся ад гэтых, — адказвае ён. — Нарадзіўся я ў сельскай мясцовасці ў Чувашы. Так што сваё дзіцтва правёў на ўлонні такой жа прыроды. А гэта, другое, у Беларусі я жыў з 17-гадовага ўзросту. І ўжо чвэрць века выкладаў у школах.

— Цікава, а дзеці Вашы пайшлі бацькоўскай дарогай?

— Я скончыў мастацка-графічны факультэт Віцебскага педагогічнага інстытута. Так што працую як прафесіянал. А Яўген і Дзмітрый, сыны мае (ужо дарослыя), такой адукацыі не маюць.

Затое разбой па дрэве займаюцца... — Раскажыце, калі ласка, пра сістэму Вашай педагогічнай працы?

— Як выкладчык і выхавальца я стаўлю перад сабою дзве асноўныя задачы. Першая: навуцкіх усіх дзяцей, якіх наведваюць заняткі, разумець мастацтва і, па магчымасці, развіваць свае здольнасці. А з тымі, хто мае талант, я працую настойліва і метадычна. Каб не даць таленту заглохнуць, дапамагчы развіцця.

Скажу, што працаваў у такім накірунку вельмі складана. Бо кожны падлетак мае свой характар. Адзін з іх настойліва ў дасягненні паставіленай мэты, другі не паспешлівы, непастаянны ў справе, але ж мае здольнасці. Вось тут і патрабавалася, як кажуць, гнуць, дае толькі не зламаць.

Канстанцін СТАНКЕВІЧ, г.п.Воранава.

НА ЗДЫМКУ: А.І.Талчкова з малым мастаком з г.п.Воранава Д.Лялюко.

Фота аўтара.

Еўрапейскі Саюз распрацоўвае канцэпцыю адукацыі

Напачатку верасня ў Бруселі адбылася арганізаваная еўрапейскай камісіяй міжнародная канферэнцыя па праблемах адукацыі і выхавання. На гэты форум былі запрошаны 35 навуковых арганізацый, прадстаўнікі молага і сярэдняга бізнесу, прафсаюзаў, розных навучальных устаноў, вядомых экспертаў і навукоўцаў. Усяго больш за 200 удзельнікаў з 20 краін. Мерапрыемства праводзілася ў развіццё разгінняў саміта ЕС у Лісабоне, якія прагледжвалі павышэнне канкурэнтназдольнасці эканомікі Еўрасаюза за кошт выхавання на якасны новы ўзровень адукацыйнай сістэмы. З гэтай мэтай на канферэнцыі былі прадстаўлены прапановы па распрацоўцы "Еўрапейскай канцэпцыі выхавання і адукацыі на працягу ўсяго жыцця", якія, па меркаванні аўтараў, улічваюць як нацыянальныя інтарэсы краін — удзельніц ЕС, так і Еўрасаюза ў цэлым.

Французы вучацца пісаць лісты

У знакамітым французскім універсітэце Сарбона ўведзены ў навучальную праграму курс напісання пісьмаў. Неабходнасць у такім прадмеце тлумачыцца тым, што ў новага пакалення людзей, выхаванага на электронных пісьмах і кароткіх тэкставых паведамленнях на мабільных тэлефонах і пейджерах, назіраецца ўстойлівая тэндэнцыя да страчвання эпistolарных навываў. Напісанне лістоў у мінулым з'яўлялася нават спецасаблівай прафесіяй, са сваімі канонамі і традыцыямі. Адапаведныя ўзоры знаходзілі сваё месца ў літаратуры, вывучаліся ў сярэдняй і вышэйшай школе. Паступова, з укараненнем пісьменнасці і асабліва дастатковай навукова-тэхнічнай праграмы, на перах месца вышпаша мабільнасць зносін, прыгажосць і дасканаласць формы сталі другароднымі.

"Вітаем вас, нашы касмічныя сябры! Мы, дзеці планеты Зямля, адпраўляем вам гэты Пасланне. Ведаем, вы не адзінока ў Сусвеце. Прапануем вам дружба!"

Такімі словамі пачынаецца тэкст першага ў гісторыі чалавечтва радыёпашання дзяцей паз-

вога года. Да самай жа далёкай зоркі — НД 71148 у сузор'і Рысь, — зямному пасланню даваецца ляцець 71 год. Кожны са свабодна даччырадыёпашання ішпапанетным "братам па розуму" займае прыкладна паўтары гадзіны.

"Нам, дзецям, якія пішучэ гэ-

куцкай абласцей, Краснаярская краіна, а таксама з Украіны і Казахстана, складаецца з 4-х частак: музычнай часткі, якай перадаецца ў выглядзе аналагавага сігнала; эмблемы пашання, якія ўяўляе сабой мноства элементнаў малакоў і адпостроўвае найбольш значныя

аснову дзеці паклалі фрагменты з 11 класных твораў і народных песняў. Усе гэтыя фрагменты выконваюцца на тэрменевым, — першым у свеце бескарытным электрамузычным інструменце, вынайдзеным у 1918 годзе Львом Тэрменам.

Пасланне іншым цывілізацыям адправілі на днях школьнікі Расіі, Украіны і Казахстана

зямным цывілізацыям, адпраўлена ў міжзорнае падарожжа з еўратарыскага планетнага радыёлакатара РТ-70.

Сігнал быў накіраваны да зоркі НД 197076 у сузор'і Дэльфіна, што знаходзіцца на адлегласці 68,5 светлавых года ад Зямлі. Пасланне плануецца накіраваць яшчэ да некалькіх "сонцадобных" зорак нашай галактыкі, якія знаходзяцца не далей за 100 светлавых гадоў ад нас.

Самы блізкі з іх будзе зорка 47-я Вялікай Мядзведзіцы, ад якой нас аддзяляюць 43,4 светла-

тае Пасланне, пяцёр ад 13 да 18 гадоў, і мы спадзяемся дакачацца вапаша адказу", — паведамае радыёсігнал, што паліцеў да зорак. — "Наша планета цудоўная, але хворая. Нашы праблемы — гэта войны, парушэння экалогіі, вычарпванне прыродных рэсурсаў. Але мы верым, што зможам пераадолець праблемы, і ўсе людзі на Зямлі будуць шчаслівыя... Жадаем Вам міру і дабра!"

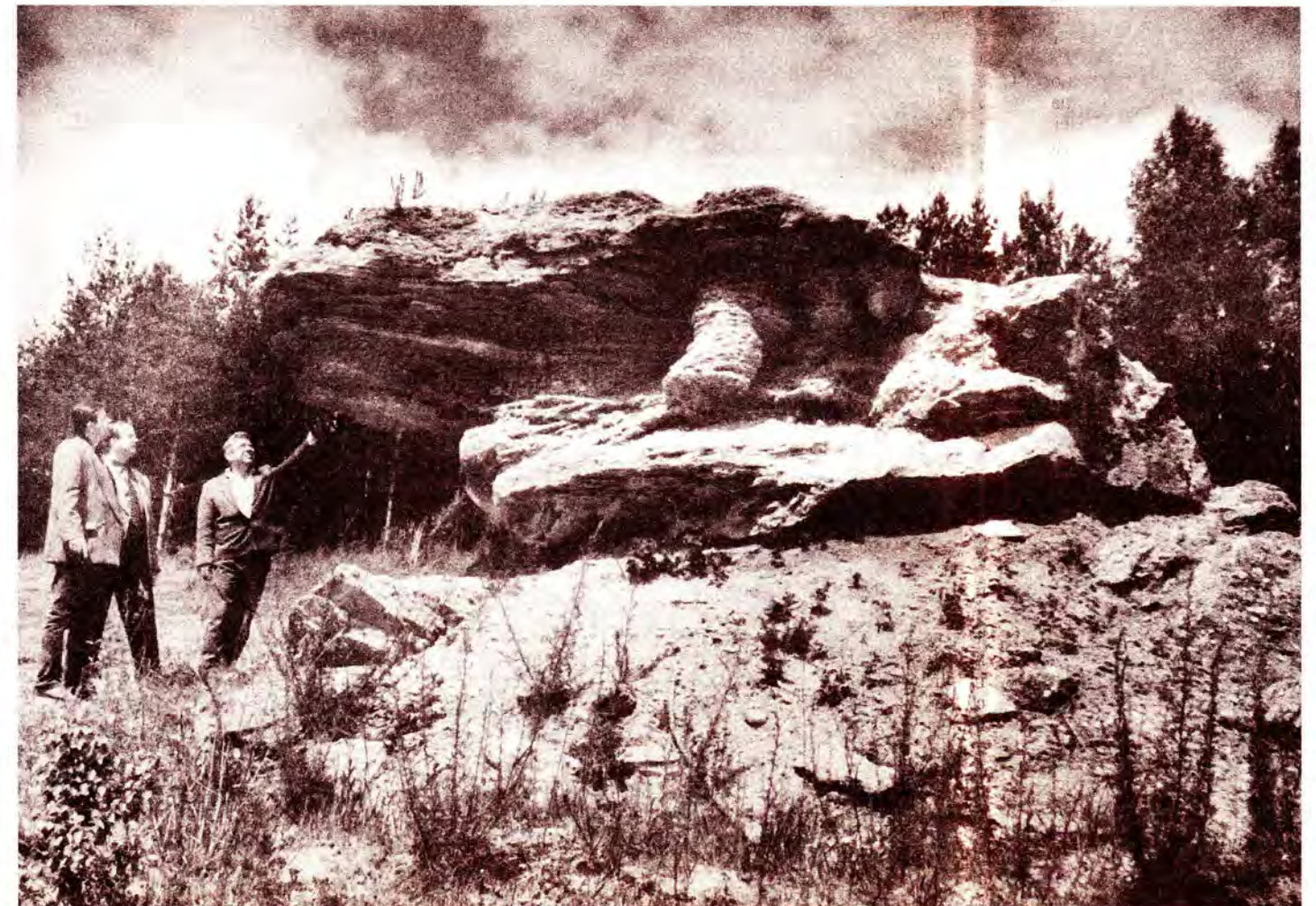
Саме радыёпашанне, у рабоче над якім прымалі ўдзел дзеці з Масквы, Маскоўскай, Калужскай, Варонежскай, Омскай, Ір-

элементы зямной культуры і перадаецца ў лічбавай форме, гэставай часткі на рускай і англійскай мовах, якай перадаецца таксама ў лічбавай форме, і слоўніка, які прыводзіць у адпаведнасць некаторыя з элементаў эмблемы са словамі на рускай і англійскай мовах.

Аднак інфармацыйную аснову радыёпашання складае не тэкст, а мноства ілюстрацый малонак-эмблем, створаных з улікам даўжыні хвалі выпраменьвання еўратарыскага лакацара. Што да музычнай часткі пашання, то ў яе

Праект адпраўкі пашання дзеці дзія і іншыя светлы карыстаўся ніжняй палітрайкам вучоных, у прыватнасці, старшыня Савета па астраноміі РАН акадэміка Мікаіла Кардашова, а таксама касмічных ведамстваў дзвюх краін — Расавіааааа і Нацыянальнага касмічнага агенства Украіны. Рэалізацыя праекта стала магчымай дзякуючы фінансавай і арганізацыйнай падтрымцы камітэта ўрада Масквы.

Падрыхтаваў
Ігар КАНДРАЛЬ

Дзіўнай прыгажосці камень знаходзіцца каля дарогі паміж Дзятвам і пасёлкам Дварэц Гродзенскай вобласці. А прыгажосць яго ва унікальнасці: гэта глыба-вапняк — сучасны помнік ледніковаму перыяду. Вечер і дождж пакрысе разбураюць яго і робяць формы каменя загадкавымі.

Фота Рамана КАБЯКА, БЕЛТА.

Незабыўныя даты

Летапісцы агністага змагання

Штогод 17 верасня ў Рэспубліцы Беларусь адзначаецца дзень вызвалення Заходняй Беларусі ў 1944 годзе. Сёння гэта гістарычная падзея будзе адзначацца ў 62-гі раз. Усё менш і менш застаецца сведкаў гэтых падзей, ды і ўспрымаюцца яны сёння неадназначна. Аб адной малавядомай старонцы падзеяў заходнебеларускага народа да сваёй сацыяльнай і нацыянальнай незалежнасці раскаваецца ў гэтым артыкуле.

Словы, вынесеныя ў загаловак і крыху перафразаваныя, належаць знакамітаму Аркадзію Куляшова. Скажам, яны ў далёкім 1948 г. пра аднаго з таленавітых паэтаў Заходняй Беларусі — пра Валентціна Таўлая, які, на жаль, вельмі рана пайшоў у вялікі свет (памёр у 1947 г.). В. Таўлай быў не толькі выдатным паэтам, але і актыўным грамадскім дзеячам. Менавіта дзякуючы яго намаганням драматычны заходнебеларускі пісьменнік аб'яднаўся ў суполку "Літаратурны фронт сялянска-рабочых пісьменнікаў Беларусі".

Да арганізацыі прагрэсіўных заходнебеларускіх дзеячаў культуры яваў імям прычым: пагардлівае адносіны польскіх улад на чале з Ю. Пілсудскім да мовы, асветы, культуры, знішчэнне Беларускай нацыянальнай школы, перадачы, кнігадрукавання і г. д. Адбываўся шалены працэс паланізацыі насельніцтва т. зв. "ўсходніх кросав". Але чым больш польскія ўлады зніжалі ў Заходняй Беларусі беларускасць, тым актыўней беларускія грамадскія дзеячы, створыўшы інтэлігенцыю супрацьстаялі гэтай наваце, імкнуліся не дапусціць поўнай паланізацыі сваёй радзімы.

На Беларусі літаратурны рух у канцы 20-х — пачатку 30-х гг. пашыраўся. Спрыялі гэтаму і нешматлікія беларускамоўныя перыядычныя выданні, у асноўным грамадска-палітычнага зместу, якія з вялікай цяжкасцю выдзяляліся ў дажджлівай да чытача, яны ахвотна аддавалі месца на сваіх старонках мастацкім творам, у першую чаргу вершам, якія ў рэдакцыі дасылаліся дзясяткамі, а то і сотнямі. Асяродкам развіцця Беларускай культуры была Вільня, яе традыцыйна гістарычны цэнтр. Тут у розныя часы праводзілі пісьменнікі і публіцысты М. Гарызі, Л. Родзевіч, В. Тарашкевіч, А. Луцкевіч, І. Канюшкі,

І. Дварчанін, К. Сваяк, Н. Арсеннева, У. Жытка, Ф. Аляхновіч, У. Самойла, М. Краўцоў, Г. Леўчык, А. Салагуб, М. Танк, В. Таўлай, І. Ільяшэвіч, М. Васілёк, М. Засіс, П. Пестрак і шмат хто іншых. Пералік імён можна было б доўжыць і доўжыць. Зразумела, не ўсе заходнебеларускія пісьменнікі сталі знакамітымі. Тут — як у кветніку: каб каралева-руба стала менавіта кветкай з кветкай, трэба было, каб яе абраніцы спрыялі і атачылі. Так і ў літаратуры. М. Танк, каб стаць мярцавым словам сусветнага значэння, працаваў побач з менш вядомымі літаратарамі. Гэтым мы не прынімаем іх ролю, бо і яны ўнеслі свой уклад у скарбонку, ямы якой — Беларускай літаратуры.

Заходнебеларускія пісьменнікі заўсёды былі разам з народам, падзяляючы з ім усе цяжкасці яго жыцця. Яшчэ ў 1927 г. паэт Алесь Салагуб, адбываючы тэрмін пакарання ў Лукішскай, успамінаў: "Маё пачуццё ў шчасці міленькае, // Маё воля — у волюнасці ўсіх, // Калі сэрца заскачучы без стогнаў // У зямлі агнёў залатых".

Заходнебеларускія пісьменнікі драматычна хвалі заўсёды змагаліся супраць наступу на правы працоўных, супраць фашызма і грамадства. Яны падтрымалі адкрытае пісьмо да грамадзян Польшчы, Заходняй Беларусі і Заходняй Украіны, сяброў партыі Заходняй Беларусі. "Беларуская газета", "Літаратурны фронт", "Літаратурны фронт сялянска-рабочых пісьменнікаў Беларусі" — гэта былі іх галасы. У 1933 г. ЦК КПБ звярнуўся да іх. У пісьме прагучала прапанова стварыць адзіны фронт сумеснай барацьбы з фашызмам. Цэнтр арганізацыі антыфашысцкай сілы Заходняй Беларусі стала рэдакцыя "Беларускай газеты", створанай у Вільні пад лідэрствам кіраўніцтвам КПЗБ. Першы нумар выйшаў 8-га чэрвеня 1933 г. афіцыйным рэдактарам выдаўцом быў прызначаны Аляксандр Карповіч, лясны інжынер (ён закончыў Пражскі ўніверсітэт), на той момант — беспартыйны. А. Карповіч быў чалавекам умераных поглядаў, які пільна ставіўся да рэвалюцыйных настрояў часткі дзеячаў заходнебеларускай культуры. Зразумела, што ідэалогія ўплыву на газету ён не аказваў. Фактычным рэдактарам быў Валентцін Таўлай, які знаходзіўся ў Вільні на нелегальнай становішчы і рэдагаваў "Беларускую газету" па заданні ЦК КПЗБ. Ён на старонках гэтага выдання змяшчаў асноўныя публі-

цыстычныя матэрыялы, друкаваў перадачы артыкулы. Газета выходзіла да 30-га студзеня 1934 г. да разны на месці накідаў у 2 тыс. асобнікаў. Выйшла ўсяго 17 нумароў, два нумары былі канфіскаваны. Невялікая перыядычнасць, у першую чаргу тлумачылася адсутнасцю матэрыяльных сродкаў. Аўтарамі газеты, акрамя В. Таўлая, з'яўляліся М. Васілёк, П. Пестрак, Я. Чабор, Я. Міска, М. Засіс, П. Грант, Ф. Грышкевіч і інш. Тэхнічную работу ў рэдакцыі вяла Любоў Асавіч, будучая жонка М. Таўлая. Яна працавала машыністкай, пераключальніцай.

"Беларуская газета" не праходзіла міма ніводнага факта эканамічнага і палітычнага ўціску ў Заходняй Беларусі, выкрывала германскі фашызм (надрукавала артыкулы "У краіне саважы", "Гітлер — Еўропа — Мы" і інш.). Але самай вялікай заслугай газеты стала роля спецаб'яднання ідэянага цэнтра ў кансалідацыі сіл заходнебеларускіх пісьменнікаў. У 7-м нумары "Беларускай газеты" быў надрукаваны рэдакцыйны артыкул "Створым літаратурны фронт", а ў 8 і 10 нумарах — рубрыка "Літаратурная старонка".

На першай і 3-й артыкулах "Знародам" выступіў аўтар пад псеўданімам Л. Свет. Публіцыст выказаў думку, што літаратура — гэта не толькі сродка адпострававання рэчаіснасці, а і выхавальны, які "вырушчыць міленьны, бадзёрны, закавае іх душы". Вітаючы аб'яднанае роллю газеты, М. Таўлай пісаў: "Цябе вітаю, "Беларуская газета", // І працы чэсць тавай я аддаю // Ты самародна ўзгадоўваеш паэтаў // Каго песня смела прымуліла сваю". Пад рубрыкай "Літаратурная старонка" ў газеце былі надрукаваны творы многіх маладых пісьменнікаў Заходняй Беларусі. "Беларуская газета" дала магчымасць Валентціну Таўлаю, Піліпу Пестраку, Янку Чабору і інш. выступіць ініцыятарамі стварэння Літаратурнага фронту пісьменнікаў Заходняй Беларусі. 10-га снежня 1933 г. на кватэры бацькоў Л. Асавіч у нелегальных умовах прайшла 1-ая канферэнцыя драматычных пісьменнікаў Заходняй Беларусі. Яна прыняла "Дэкларацыю групы паэтаў да ўсіх пісьменнікаў Заходняй Беларусі", якую падпісалі В. Таўлай, Я. Чабор, (Л. Патаповіч), А. Дубровіч (А. Рэзкіна), М. Васілёк (М. Канюшкі), П. Грант (Л. Вацарыч). Далучыліся да дэкларацыі М. Танка,

П. Пестрак, якія адбывалі тэрмін пакарання, а Д. Іверс (Міска) і М. Засіс, затрыманых польскай паліцыяй у дарозе ў час паездкі на канферэнцыю ў Вільню. "Кідаючы гэтыя адкрытыя вызывальнікі на літаратурна-мастакі фронт у нацыянальна-вызваленчым руху, — адзначаў у Дэкларацыі, — мы кідаем заклік да ўсяго, што ёсць разумнага, свядомага, да працоўнага ў нашай краіне, да пісьменнікаў, вышпашаных з асяродка сярмяжанага людэ, да пісьменнікаў ад варшавы і плуга — зразумець адказнасць сучаснага стаіну... Клічам на творчую працу для народа і разам з ім".

На канферэнцыі было вырашана рубрыку "Беларуская газета" ператварыць у часопіс пад таго ж самай назвай — "Літаратурная старонка". Рэдактарам яе абралі студэнта Віленскага ўніверсітэта, маладога пісьменніка Янку Чабора (Івана Патаповіча). Такое рашэнне стала вельмі свечаснае, бо ў канцы створэння 1934 г. "Беларуская газета" ўлад была закрыта. Часопіс "Літаратурная старонка", падрыхтаваны Валентцінам Таўлаем і Іванам Патаповічам, выйшаў 25-га студзеня 1934 г. І тут жа быў канфіскаваны. Рэдакцыя, прадабачы такі "падарунак" улад, каля дванадзіці пратэстаў наклаў на друкавальніцу падпісання, і многія чытачы змаглі са зместам выдання ўсё ж такі пазнаёміцца. На старонках часопіса былі змяшчаны творы 13 паэтаў — Максіма Танка, Міхаса Васіліка, Звестуна (Піліпа Пестрака), Аляксандра Дубровіча, Аляксандра Салагуба, Анатолія Іверса, Міколы Засіса, Пятруся Гранта. Звестуна ў вершы "Моладзі" абвясціў: "Бо мы — моладзь, сіла, агонь, // Бо мы — гарт чорнай нядзімы-няволі // Мы — залог светла-будучы дзень // Кавалі той жадае долі!" "Літаратурная старонка" быў надрукаваны артыкулы М. Руніча "На новым этапе" і Ф. Р. Ф. Р. Грышкевіча — "СГ" / "Мастацкая літаратура Грамады".

Многіх удзельнікаў канферэнцыі арыштавалі. Пазней яны сталі падсуднымі т. зв. "Працэсу 16-ці", які пачаўся 23-га сакавіка 1936 г. Старанам падрыхтаваны, працэс павінен быў стаць судзілішчам польскіх улад над заходнебеларускай творчай інтэлігенцыяй. Але нешта. Валентцін Таўлай так пісаў аб ім: "Працэс ператварыўся ў адну сур'ёзную сутычку з ворагам. Трапілі адзін за адным аргументы пракурора. Вылазіла

наверх тая праўда, якую намагаліся схаваль дэфензішчыкі ("смялялі нават з вызначэння "беларускія пісьменнікі", маўляў, што гэта за такое... С.Г.), а імяна, што на лаву падсудных польскія паны пасадзілі яшчэ раз беларускі народ, яго запавяныя мары, жададні, барацьбу".

Усе ўдзельнікі працэсу тым не менш атрымалі розныя тэрміны турэмнага зняволення — ад 3-х да 8-і гадоў. Валентцін Таўлай, арганізатар суполкі, зразумела, атрымаў 8 гадоў пазбавлення волі, а затым — такога ж тэрміну пазбавлення ў правах.

Народную антыфашысцкую барацьбу ўжо немагчыма было сцісці, асабліва пасля VII кангрэса Камінтэрна (1935 г.), а потым — пасля Антыфашысцкага кангрэса дзеячаў культуры (1936 г.).

Спрыялі гэтай барацьбе і перыядычныя выданні розных партыі і рухаў, што, мінаючы цензурныя рагаткі, з вялікімі цяжкасцямі даражылі да чытача — "Наша воля", "Асва", "Беларускі летапіс" ("Летапіс"), "Родны край", "Беларуская крывіца", "Капосце", "Маладая Беларусь", "Патэст" і інш. Так, у двухтэмаў "Патэст" і "Родны край", якія рэдагавалі Г. Домбінскі, Е. Ендрышэвіч, Е. Пугамак, прадстаўнікі польскай студэнцкай антыфашысцкай арганізацыі "Фронт", што існавала пры Віленскай універсітэце, вялася рубрыка "Беларуская калонка". Рэдагавальнік яе быў запрышаны Максім Танк. Гісторыю падтрымку сваім братам-беларусам аказвалі таксама заходнеўкраінскія дэмакраты, што гураваліся вакол прагрэсіўных выданняў, якія выходзілі ў Львове і іншых гарадах Заходняй Украіны.

Літаратурна-мастакі рух, які асабліва актывізаваўся ў 30-я гг., уліўся ў агульную барацьбу народа Заходняй Беларусі за сацыяльна і нацыянальнае вызваленне. Дзеячы беларускай культуры стварэннем Літаратурнага фронту заявілі, што яны з'яўляюцца часткай народа, што яго інтарэсы былі і інтарэсамі дэмакратычнай заходнебеларускай інтэлігенцыі.

Сцяпан ГОВІН,
дацент факультэта
журналістыкі Беларускага
дзяржаўнага ўніверсітэта.

У пагоні за монстрам з Лох-Неса

У наш час многія еўрапейскія краіны, якія гадоў пятнаццаць-дваццаць таму здаваліся амаль недаступнымі, сёння засялілі, а калі і не вельмі прымаюць гасцей з маладых дзяржаў СНД. Луір, Вестмінстэрскае абшчына, Эйфелева вежа, рымскі Калізей, Пізанская вежа, егіпецкія піраміды — усе гэтыя славетныя сёння замільгалі ў рэкламных ролях, сталі звыклымі ў фоталюбоўцы і ў відэаапалях нашых сяброў і знаёмых. Аднак ёсць у заходніх краінах такія куткі, да якіх і дагэтуль імкнучы душы шукальнікаў прыгод, нібы матылькі, якія ляцяць на святло ліспара. Адным з такіх чароўных месцаў з'яўляецца возера Лох-Нес на поўначы Шатландыі. Пра сваю паездку, уражанні ад вандравання апавядае ў дарожным нарысе наш пазнавальны карэспандэнт.

Калі я працаваў на ферме ў Хершэме (аднаму Богу вядома, чаму англічане называюць свае вёскі такімі дзіўнымі назвамі), размешчаным у прадмесці Лондана, то ідзці з'ездзіць на возера Лох-Нес пакулі яшчэ невывраза лунала ў паветры. Загавіўшы толькі сціплы вопыт паездкі на аўтамабілі — студэнтаў мінскіх ВНУ, якія спрабавалі з гэткага ж фермерскага лагера дасягнуць на самы край шатландскага нагор'я. Хлопцы сапраўды сак-так выехалі, прапуючы на ферме ў Англіі, у бок Шатландыі, каб пабытаваць у мясцінах, дзе жыве лох-неская пачвара, але так і не дабраліся да пункта прызначэння. Хадзіла на сваім шляху мой знаёмы Аляксей і яго сябры пабачылі дзесяткі малаўнічых горных азёр, дзіўнасцяў па сваёй прыгажосці ўсходзі і захады сонца, непаўторныя шатландскія гарады. Але нават адгэтуль іх спробы ў нас, хто жыў у Хершэме, літаральна займала дух. Хто б мог падумаць, што ўсяго толькі праз год мы не толькі ўбачым возера Лох-Нес, у глыбінях якога задумліва пуская паўзры знамята пачвара, але і амаль пабытаем на месцы, дзе сыходзіцца водзі двух вялікіх акаяноў — Паўночнага Ледавіка і Атлантычнага.

Калі агульным намаганнемі мы — прыкладна прасць дзесяткі студэнтаў з краін былога Саюза і Цэнтральнай Еўропы — убралі ў бліжэйшым і аддаленым наваколі ўсё, што вырастае за халодную і дажджлівую вясну, высветлілася, што нам "свешчы" некалькі дзён адпачынку. У любым выпадку рабіць на "палестках" было няма чаго, і ўтварыўся лацужок выхадных дзянькоў прыкладна на тыдзень. Нехта з хлопцаў прапанаваў раслабіцца ў сябровак на суседняй ферме, дзе вырошчвалі клубніцы і адчуваўся дэфіцыт мужчынскага полу. Асабліва цешыўся такім заманлівым магчымым (дзяўчаты, якія адцяіна сумуючы, плос дарэмныя клубніцы) хлопцаў з адной з паўднёвых краін СНД. Некаторыя планавалі зніць нумары ў сталіцы і падарыць на дыскатэках. Дзяўчаты, падарыўшы грошы, хацелі паехаць на вялікія аўтовыя рынкі, дзе можна было таіна і якасна атаварыцца. У рэчывы "выстававання" гэтых планаў вызначыліся больш канкротны і мя — аматары вандраванняў з ветрыкам дзяцельных даўляў. Дзесяць чалавек — восем хлопцаў і дзве дзяўчаты з некалькіх краін СНД — пачалі падрыхтоўку да доўгага пераезду праз увесь вострав, туды, дзе, як варажэ субмарына, заталілася ў азёрнай вадзе загадкавая і нязлупоўная роліца па мянушцы Нес.

Для пачатку трэба вырашыць пытанне з тэхнікай. Варыянт з чыгуначнай аідэяй апазу ж хаця, у прынцыпе, да горада Івернеса, размешчанага на паўночнай частцы вострава, можна было б дабрацца і на цягніку. У выніку ж дабрацца мы арандавалі два машыны "Рэно" і "Скар" і з іх у розныя месцы і пасылалі на іх розных людзей, але ні дзіўна, абедзве аказаліся чыроўна колеры.

Аўтамабілі арандаваны. Цяпер трэба было падумаць пра нахлет. Студэнты — народ непатрабавальны і вынослівы. З агульнай згоды мы вырашылі ўзяць дзве палаткі і разбіваць іх, калі гэта спатрэбіцца, пад адрывімі небам. Атрымалася, як у сапраўдных падарожнікаў: дзе захацеш — там спынішся, дзе спадабалася — заначаваў. З прадуктамі харчавання было яшчэ прасцей. Хто з кім ехаў — той з тым і скарываў. Ежажы машыны, па пачатку чалавек у кожнай, закупілі прадуктаў на два-тры дні, а потым усе паўтаралася спачатку.

Такім чынам, тэхнічныя праблемы былі вырашаны. Заставалася ехаць, прычым з ветрыкам і ноччу. У кожнай машыне было па некалькіх вадзіцельцаў з правамі. Беларускае правы, якія вырабляюцца цяпер у адпаведнасці з міжнароднымі стандартамі, абсалютна без усялякіх праблем былі прыдатнымі і ў Англіі.

Стартавалі мы ў прасць веча-ра. Лондан — гэты набыты рознай аўтагэаграфічнай метаполіс — мы аб'ехалі па калчывой і памалчліва прама на поўнач, услед за сонцам, якое рухалася ў заходняе паўшар'е. Машына, на якой ехаў я, напала пачвара хлопцаў, літаральна некалькіх месцаў назад сыхла з канвеера аўтакантэрна "Рэно". Высокакатыя бензіны паданой па 82 пенсы за літр неслі на веньку машыну па аўтабанах з невяргоднай хуткасцю. Праз некалькі гадзін палейнай гонкі я змяніў Андрэа за рулём з адзінай думкай — выціснуць з машыны ўсё, на што яна была здольная. Прыкладна пасля дванадзіці ночы, калі на трасе амаль не было машын, стрэлка на спідометры стала падбірацца да адзнакі 200 кіламетраў у гадзіну. Захопленыя з'яой на гранічнай хуткасці, мы былі непрамыма

здзіўлены, калі пад адным з мастоў-разваж раптам бліснула фотаспішка. Гэта пільны аўтамаг "запеленаваў" напу машыну, таму што яна перавысіла хуткасць на аўтастрадзе.

Да раніцы мы ўжо праехалі амаль паўночна вострава і знаходзіліся недалёк ад Эдынбурга. Па прыблізных падліках заду заставаўся больш за семсот кіламетраў. Па нашых мерках, калі б мы, скажам, выязджалі з Мінска, машына знаходзілася б недалё ў прыгарадзе Масквы.

Час сьнедаць. Перад Эдынбургам узвышаецца даволі крутая гара, на якую мы і вырашылі ўзбрацца. Падняўшыся метраў на трыста пяцьдзесят па даволі стромкім схіле, мы, нарэшце, аказаліся на камяністай вяршыні, з якой адкрываўся цудоўны від на адміністрацыйны цэнтр Шатландыі. Тут, з апетытам з'еўшы бутэрброды, мы трошкі адпачылі. Удалечыні відзеліся невысокія горы ў блакітнай смуге, ніжэй сінеў заліў Ферт-оф-Форд. Эдынбург — партовы горад, буйны палітычны і культурны цэнтр у самым цэнтры Шатландыі. Яшчэ гадоў 50 таму ў ім жыло не менш людзей, чым у сучасным Гомелі. Горад вядомы сваімі буйнымі выдавецтвамі, старадаўнім універсітэтам.

Пакнуўшы машыну на адной са стаянак і не звярнуўшы ніякай увагі на месца яе знаходжання (пра што потым вельмі шкадавалі, патраўшы процым часу на пошукі), мы накіраваліся ў горад. Паглядзець у ім было на што. Вузкія брукаваныя старажытныя вуліцы, велічныя саборы, якія, на жаль, былі зачынены ў выхадны. Тут мы ўпершыню ўбачылі мужчын у шатландскіх спадніцах. Спадніцы сустракаліся як сінія, так і чырвоныя, у залежнасці ад прыналежнасці іх уладальнікаў да гэўных кланаў. Зразумела, мы зацікавіліся адрозненнем у колерах. Нам патлумачылі, што ў сярэдневяковай Шатландыі чырвоныя спадніцы насілі прадстаўнікі карацельскага двара. Усе астатнія колеры ў розных прапарцыях дзялілі паміж сабой шматлікія шатландскія кланы. Важным элементам касцюма з'яўлялася таксама і скураная сумачка, та багаты адбелення якой можна было меркаваць пра дастаткі і грамадскае становішча яе ўладальніка.

Апазу кідаецца ў вочы, што ў Цэнтральнай Шатландыі квітне турэсцкі бізнес. У дзесятках крам прадаюцца дастаткова ўдалыя падробкі пад даўніну. Гэта і зброя — ад мініяцюрных кінжалаў да велічных двухручных мячоў — і нацыянальныя строі з характэрнымі арнаментам, прычым абавязкова ў клеткачку. Тутэйшыя танныя шатландскія шоты, зрэшты, не такія ўжо і даступныя. Удаскоўваўся іх асабліва пакуніку з-за ўзростаўных цен на авіябілеты. Дарэчы, калі танная падробка турыста не задавальняе, ён можа ў антыкварны краме купіць сапраўдную баявую сякеру за добрыя грошы, або абысць за вялікую суму. Але, прынамсі, у яе новага ўладальніка будзе больш упэўненасці, што гэтай зброяй некалі змагаліся ў часы англа-шатландскай вайны XIII-XIV стст.

Агляд славетасцей зацяннуўся на некалькі гадзін. Да гэтага часу мы згубілі адзін аднаго. Давялося выкарыстаць прыем, адпрацаваны яшчэ ў Лондане — сазвоныцца па мабільных тэлефонах, каб сустрэцца ў якім-небудзь знаёмым усім месцы.

У рэшце рэшт мы сабраліся ў дзесяціх на адной са старадаўніх плошчаў у цэнтры. Вялізны перамакет, у якім, здаецца, прадавалася ўсё, што прыдумала чалавечая цывілізацыя, быў на апошнім

